

2008. április 10., csütörtök

78. egyetért a Bizottsággal abban, hogy az EU kulturális és nyelvi sokszínűsége jelentős versenyelőnyt jelent; emlékezteti a tagállamokat arra, hogy a nyelvtanítás, valamint az Európai Unión belüli és kívüli oktatási és kulturális csereprogramok folyamatos támogatást igényelnek; emlékeztet a televíziós közvetítések által a kultúrák közötti csere terén betöltött szerepre;

79. felhívja a Bizottságot, hogy városi szinten is támogassa a regionális együttműködési projektek – többek között az „Interreg IV C” program – keretében megvalósuló kulturális kezdeményezéseket, különösen a kis- és közép méretű városok szintjén, valamint hogy a „Régiók a gazdasági változásért” elnevezésű kezdeményezésbe illessze bele a kulturális dimenziót is;

80. felhívja a tagállamokat a kultúra támogatására az egyes régiókban a kulturális infrastruktúrába – a strukturális alapok felhasználásával – történő beruházások révén, valamint regionális kulturális fejlesztési programok kidolgozására a kulturális és az oktatási szektorral, valamint a civil társadalommal együttműködésben;

81. felhívja a Bizottságot és a tagállamokat az állami és a magánszektor együttműködésére vonatkozó egyértelmű, átlátható és pontos szabályok meghatározására, hogy ezek az együttműködések a régiókban megvalósuló kulturális vállalkozások finanszírozásának hatékony eszközévé válhassanak, és elősegíthessék a kis- és középvállalkozások aktívabb részvételét;

82. üdvözli azt a bizottsági javaslatot, amely olyan EU–AKCS kulturális alap létrehozásáról szól, amelynek célja, hogy az EU elősegítse AKCS-országok, valamint a tengerentúli országok és területek kulturális javainak terjesztését; úgy véli, hogy hasonló megállapodásokra van szükség különösen a szomszédsági politikában részt vevő országok vonatkozásában;

83. utasítja az elnökét, hogy továbbítsa ezt az állásfoglalást a Tanácsnak, a Bizottságnak, a tagállamok kormányainak és parlamentjeinek, valamint az UNESCO-nak és az Európa Tanácsnak.

Alkalmazkodás az éghajlatváltozáshoz Európában – az uniós fellépés lehetőségei

P6_TA(2008)0125

Az Európai Parlament 2008. április 10-i jogalkotási állásfoglalása az Alkalmazkodás az éghajlatváltozáshoz Európában – Az uniós fellépés lehetőségei című bizottsági zöld könyvről (COM(2007)0354)

(2009/C 247 E/08)

Az Európai Parlament,

- tekintettel az „Alkalmazkodás az éghajlatváltozáshoz Európában – Az uniós fellépés lehetőségei” című bizottsági zöld könyvre (COM(2007)0354) (zöld könyv az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodásról),
- tekintettel az ENSZ éghajlat-változási keretegyezményére (UNFCCC), és különösen annak 2. cikkére és 4. cikke (b), (e) és (f) pontjaira, valamint az UNFCCC Kiotói Jegyzőkönyvére és végrehajtásának eljárásaira,
- tekintettel a Bizottság „A legkülső régiókra vonatkozó stratégiáról: eredmények és kilátások” című közleményére (COM(2007)0507),
- tekintettel az éghajlatváltozással foglalkozó kormányközi munkacsoport (IPCC) negyedik értékelő jelentésére (AR4) és a II. munkacsoport e jelentéshez készült anyagára,
- tekintettel az Egyesült Nemzetek Biztonsági Tanácsa 2007. április 17-i, az éghajlatváltozásnak a békére és biztonságra gyakorolt hatásáról folytatott vitára,
- tekintettel az ENSZ éghajlat-változási keretegyezménye (UNFCCC) részes feleinek 13. konferenciájára (COP13) és a Kiotói Jegyzőkönyv részes feleinek találkozájaként szolgáló, a részes felek 2007. december 3-a és 15-e között, az indonéziai Bali szigetén megrendezett harmadik konferenciájára (COP/MOP 3),

2008. április 10., csütörtök

- tekintettel az éghajlatváltozásról szóló korábbi állásfoglalásaira, különösen a globális éghajlatváltozás legyőzéséről szóló 2005. november 16-i ⁽¹⁾, az éghajlatváltozásról szóló és a montreali konferencia eredményeivel (COP 11-COP/MOP 1) foglalkozó 2006. január 18-i ⁽²⁾, a repülés éghajlatváltozásra gyakorolt hatásának csökkentéséről szóló 2006. július 4-i ⁽³⁾, az éghajlatváltozásról szóló 2007. február 14-i ⁽⁴⁾ és a globális éghajlatváltozás 2 Celsius-fokra való csökkentéséről szóló – az előttünk álló út a Bali szigetén tartandó éghajlat-változási konferenciáig és azon túl (COP 13 és COP/MOP 3) című 2007. november 15-i ⁽⁵⁾ állásfoglalására,
  - tekintettel az Éghajlatváltozással Foglalkozó Ideiglenes Bizottság által az Eljárási Szabályzat 108. cikke, valamint a Tanács és a Bizottság ebben az összefüggésben tett nyilatkozatai alapján előterjesztett B6-0014/2008 számú szóbeli választ igénylő kérdésre,
  - tekintettel a 2007. március 8–9-i brüsszeli Európai Tanács elnökségi következtetéseire,
  - tekintettel a Bizottság 2008. évi munkaprogramjára,
  - tekintettel eljárási szabályzata 108. cikkének (5) bekezdésére,
- A. mivel a II. munkacsoport által az IPCC AR4-hez készített anyag szerint várhatóan szinte minden európai régiót negatívan fog érinteni az éghajlatváltozás néhány jövőbeli hatása; mivel e hatások kihívás elé fognak állítani számos gazdasági ágazatot, és további fenyegetést fognak jelenteni az európai biológiai sokféleségre, továbbá a társadalmi fejlődést is befolyásolni fogják;
- B. mivel a valamennyi földrészen és számos óceánban végzett regionális tudományos megfigyelések alátámasztják, hogy az éghajlatváltozás a természetre elsősorban a hőmérséklet növekedése, de egyéb éghajlati hatások változása révén is hat; mivel a megfigyelt hőmérsékletnövekedést az emberi tevékenység okozza, és hatással van a fizikai és biológiai rendszerekre;
- C. mivel az Uniónak át kellene gondolnia, hogy az éghajlatváltozáshoz történő alkalmazkodás milyen mértékben határozhatja meg egy, a környezetet védő, a foglalkozást serkentő és a szociálpolitikának új dimenziót adó gazdasági növekedési modell útját;
- D. mivel az éghajlatváltozás valamennyi modern társadalmat egészében érintő probléma, és minden irányítási szint, az uniós szinttől az állami hatóságon keresztül egészen az egyének szintjéig fontos szerepet játszhat és kell játszania az alkalmazkodási intézkedésekben;
- E. mivel nem csak az éghajlatváltozás jövőbeni hatásainak kezelése érdekében van szükség a károkat megelőző adaptációs intézkedésekre Európában és azon kívül, hanem az üvegházhatású gázok múltbeli kibocsátása miatt jelenleg tapasztalható globális felmelegedés regionális és helyi következményeinek kezelése érdekében már most ki kell azokat fejleszteni és alkalmazni; mivel ezek az adaptációs intézkedések átfogó megközelítést és a társadalmi, gazdasági és környezetvédelmi szempontok széles látókörű figyelembe vételét igénylik;
- F. mivel számos regionális vagy helyi léptékű tanulmány és modell létezik az éghajlatváltozás lehetséges hatásairól; mivel a társadalmi-gazdasági dimenzió és az érintett lakosságra gyakorolt valószínűsíthető hatások megfelelő vizsgálata számos ilyen tanulmányból hiányzik;
- G. mivel a problémára vonatkozó közös stratégia megkönnyítése érdekében meg kell teremteni az uniós szintű éghajlatváltozási megfigyelést és az éghajlatváltozás kezelésére szolgáló intézkedések koordinációját;
- H. mivel annak érdekében, hogy az éghajlatváltozás következményeinek mérséklésére hozott elterelő és korlátozó intézkedések a lehető leghatékonyabbak legyenek, nélkülözhetetlenek lesznek az éghajlatváltozással kapcsolatos kutatás-fejlesztési tevékenységekbe történő állami és magánberuházások;

⁽¹⁾ HL C 280 E, 2006.11.18., 120. o.

⁽²⁾ HL C 287 E, 2006.11.24., 182. o.

⁽³⁾ HL C 303 E, 2006.12.13., 119. o.

⁽⁴⁾ HL C 287 E, 2007.11.29., 344. o.

⁽⁵⁾ Elfogadott szövegek, P6_TA(2007)0537.

2008. április 10., csütörtök

- I. mivel a nemzeti éghajlatváltozási kutatásokat a hetedik keretprogram alatt folyó kutatások keretében kell összehangolni;
- J. mivel az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodás kérdése kevésbé van a közfigyelem központjában mióta nagyobb hangsúlyt helyeztek a globális felmelegedés mérséklése érdekében szükséges korlátozó intézkedésekre;
- K. mivel az EU által felállított cél, miszerint a globális felmelegedést 2 Celsius-fokra korlátozzák, ugyancsak egy rendkívüli, regionális éghajlatváltozásokkal, valamint az érintett lakosságra, a helyi és regionális gazdaságra és a környezetre számos – az erőforrások és eszközök terén meglévő különbözőségek és regionális különbségek további erősödését okozó – hatásokkal járó felmelegedésen alapuló forgatókönyvet jelentene Európa számára;
- L. mivel a rendkívüli időjárási események és kiváltó okaik megértésére irányuló kutatást fokozni kell, mint a balesetek és az emberi, tulajdonbeli és környezeti károk elkerülése érdekében hozott jövőbeni megelőző intézkedésekhez és fellépésekhez szükséges alapot, ideértve a korai előrejelző rendszerek alkalmazását is, és mivel ki kell fejleszteni az ezen intézkedések hatékonyságának mérésére szolgáló eszközöket;
- M. mivel a kizárólag költség-haszon elemzésen alapuló elterelő mechanizmusokra irányuló megközelítés nem tűnik megfelelőnek, mivel a változások minden bizonnyal Európában is a legszegényebbeket fogják a legsúlyosabban érinteni, hiszen általában nekik nincs megfelelő biztosításuk, ők nem rendelkeznek megfelelő információkkal és ők nem elég mobilisak a megváltozott környezethez való alkalmazkodáshoz;
- N. mivel egy olyan fordított megközelítés, amely bemutatná az éghajlatváltozás negatív hatásait elszenvedő közösségek által az e hatások leküzdésében sikeresnek talált technikákat, hasznos lenne az EU számára ahhoz, hogy egyfajta ernyőként működhessen, stratégiák támogatásával, megfelelő támogatási programok kialakításával és a tudományos, regionális és helyi hálózatok és partnerségek közti politikai koordináció irányításával;
- O. mivel az éghajlatváltozás okozta hatásra adott válaszok egyik kulcsfontosságú összetevője a szakmai és közoktatás fejlesztése és fokozása az alkalmazkodási lépések tekintetében,
- P. mivel egyértelmű, hogy az éghajlatváltozás Európában hatással van a fejlődés ütemére és veszélyezteti a sikeres fejlődést, azonban sokkal erősebb hatást fejt ki a fejlődő országokban; mivel az elterelő intézkedések finanszírozásának kérdését tovább kell elemezni az EU-n belül és a fejlődő országoknak juttatott támogatás tekintetében is;
- Q. mivel, az esélyegyenlőség jegyében, az olyan kérdések megválaszolása érdekében, hogy miként és hova fektessünk be, az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodás kérdését be kell építeni a főbb döntéshozatali folyamatokba; mivel a döntéshozatali folyamat során folyó vitákban szerepet kell kapjanak a helyi és regionális érdekeltek és döntéshozók is;
- R. mivel az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodásról szóló zöld könyv sem az EU legtávolabbi régióinak különleges földrajzi és éghajlati jellemzőiből adódó, az európai földrészen várt módokhoz képest eltérő sebezhetőségével nem foglalkozik különösebben, sem pedig Európa városi régióinak és sűrűn lakott területeinek éghajlati jellemzőit nem vizsgálja külön;
- S. mivel az éghajlatváltozás valószínűleg leginkább azokra a területekre lesz hatással, amelyek földrajzi elhelyezkedésükből adódóan különösen függenek a természet dinamikájától (többek között a jeges térségek és hegyvidékek), és így a helyi gazdaság, kultúra és a népesség egésze nagy nyomás alatt van és érzi az alkalmazkodás igen magas költségeit, míg egyúttal tovább nőnek a regionális egyenlőtlen-ségek;
- T. mivel Dél-Európa és a Mediterrán-medence Európa két legsérülékenyebb területe, amelyek már most vízhiánnyal, szárazsággal és erdőtüzekkel küzdenek;
- U. mivel az elkerülhetetlen éghajlatváltozáshoz történő sikeres alkalmazkodási stratégiához a tömegtájékoztatási eszközök bevonásán keresztül szükség van az oktatás és kommunikáció támogatására, valamint a polgárok környezetvédelmi kérdésekben való részvételére;

2008. április 10., csütörtök

- V. mivel az Egészségügyi Világszervezet (WHO) becslései szerint már most évente 60 000 haláleset írható az éghajlatváltozással kapcsolatos természeti katasztrófák számlájára, mivel az IPCC AR4 hangsúlyozza az éghajlatváltozás közegészségügyi hatásait; mivel komoly aggodalomra ad okot a trópusi betegségek mérsékelt égövi területeken történő terjedése; mivel, ennek következtében, a társadalom legsérülékenyebb részeit célzó egészségügyi ellátásnak kell a legszelebb körben alkalmazkodnia az éghajlatváltozáshoz;
- W. mivel az éghajlatváltozás további komoly károkat fog előidézni a már amúgy is sérülékeny és veszélyeztetett ökoszisztémákban és hatással lesz az európai biodiverzitásra is; mivel az ilyen károk indirekt módon komolyan érezhetőek lesznek az emberi jólét szempontjából fontos ökoszisztémák pusztulásán keresztül; mivel pont ezért az ökoszisztémák védelme az EU alkalmazkodási stratégiájának alapját kell képezze, mivel a talaj a szerves szén legnagyobb tárolója és a nem megfelelő termőföld-gazdálkodási gyakorlat hozzájárul ennek csökkenéséhez; mivel ezt a folyamatot vissza kell fordítani és gondoskodni kell a fenntartáshoz és – ahol csak lehet – a talaj szerves szén tartalmának növeléséhez szükséges intézkedésekről az EU alkalmazkodási stratégiájának részeként;
1. üdvözli az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodásról szóló zöld könyvet és az érintettekkel való konzultációs folyamatot;
  2. hangsúlyozza az elterelő és korlátozó fellépések közötti szoros kapcsolódás jelentőségét abban, hogy az éghajlatváltozás következményeinek enyhítése érdekében hasznát vegyék az ilyen összhangoknak; felhívja a Bizottságot, hogy vizsgálja meg, miként lehet egyensúlyt teremteni a kétfajta fellépés között, hogy egy holisztikus stratégia kialakítását szem előtt tartva kölcsönösen növelni tudják egymás hatékonyságát;
  3. elismeri, hogy, bár az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodásról szóló zöld könyvben a témák ágazatonként kerülnek bemutatásra, ezek közül több ágazat kölcsönös függésben van egymással; úgy ítéli meg, hogy egy adott ágazatra gyakorolt hatások, illetve az abban meghozott adaptációs döntések gyakran kihatnak más ágazatokra, ezért azt kéri a Bizottságtól, hogy vegye figyelembe az ágazatok közötti interakciókat az alkalmazkodási intézkedések végrehajtása során;
  4. megerősíti, hogy az EU 2 Celsius-fokos célkitűzésével és a szükséges helyi és regionális alkalmazkodás dimenziójával kapcsolatban további tudományos, kockázatalapú modellezésre és tanulmányokra van szükség az éghajlatváltozás emberi és társadalmi hatásainak pontosabb elemzése, megértése és előrejelzése érdekében;
  5. kéri a Bizottságot, hogy készítsen egy tanulmányt az alkalmazkodás gazdaságtanáról és dolgozzon ki az alkalmazkodás költségeinek és hasznainak mérlegét tartalmazó forgatókönyveket, valamint ösztönözze, illetve előzze meg a gazdasági fellépéseket; hangsúlyozza az alulról felfelé történő ágazati megközelítés fontosságát, figyelembe véve az európai természetes élőhelyek, pl. a hegyvidékek és szigetek közötti különbségeket; felhívja a Bizottságot, hogy térképezze fel a foglalkoztatás változását mind a növekvő, mind a hanyatló ágazatokban;
  6. felhívja a Bizottságot, hogy koordinálja és támogassa egy közös európai adatbázis tudományos előkészítését a sebezhetőségről annak megértése érdekében, hogy az éghajlatváltozás következményei a jövőben miként fogják érinteni a társadalmi csoportokat és az európai és nemzeti kulturális örökséget, és hogy a társadalmak hogyan reagálhatnak arra; úgy véli létre kell hozni egyéb, az alkalmazkodási tevékenységekre vonatkozó fontos információkat, úgy mint indexeket, politikákat és intézkedéseket tartalmazó adatbázisokat is;
  7. felszólítja a Bizottságot, hogy koordinálja a meglévő környezetvédelmi adatfigyelő hálózatokat, és amennyiben szükséges, ötvözze őket új struktúrákkal, azzal a céllal, hogy olyan homogén mérési eredményeket tartalmazó adatbázisok jöhessenek létre, amelyek modellként szolgálhatnak a legszükségesebb kontinentális, regionális és helyi szintű intézkedések meghozatalához;
  8. felhívja a Bizottságot, hogy vizsgálja meg, miként lehetne továbbfejleszteni és támogatni az egyetemek, szociális partnerek, a civilszervezetek, operatív szervezetek, különösen a bőséges adatforrással rendelkező nemzeti időjárás-előrejelzéssel foglalkozó szervezetek és a helyi és regionális döntéshozók páneurópai hálózatát annak érdekében, hogy előmozdítsák az ágazatok közötti partnerséget az alkalmazkodás terén az ismeretek és politikai megoldások cseréje, az elfogadott intézkedések sikerének mérésére szolgáló eszközök kifejlesztése, továbbá a tudományos felfedezések és az éghajlatváltozáshoz való szükséges alkalmazkodásról szóló forgatókönyvek közzététele és nyilvános terjesztése céljából;

2008. április 10., csütörtök

9. úgy ítéli meg, hogy annak érdekében, hogy az éghajlatváltozás hatásait vizsgáló kutatások hatékonyabbak legyenek, a hetedik keretprogramban folyó kutatásokat nemzeti szinten kellene koordinálni (különösen a Föld úrból történő megfigyelésének programjait);
10. úgy ítéli meg, hogy az EU-nak lényeges erőfeszítéseket kell tennie az adaptációs intézkedésekhez kapcsolódó technológiai fejlesztések terén gazdasága és ezen technológiák fejlődő világba történő eljuttatásának támogatása érdekében; úgy véli, hogy a hatékony, biztonságos és olcsó technológiák fejlesztése az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodás alapvető eleme, és úgy ítéli meg, hogy a részt vevő felek következő poznani konferenciáján/találkozásán (COP 14) ezzel a témával kellene foglalkozni;
11. felkéri a Bizottságot, hogy a hatályos jogszabályok, stratégiák, illetve területi hatással bíró projektek finanszírozásának módosításába, illetve újak létrehozásába foglalja bele az alkalmazkodás kérdését az éghajlatváltozás hatásainak minimálisra csökkentése érdekében; felszólítja a Bizottságot, hogy végezzen átfogó elemzést a létező európai pénzügyi eszközökre és arra nézve, hogy ezen eszközöket hogyan lehet az éghajlatváltozásra vonatkozó adaptációs intézkedések érdekében alkalmazásuk eredeti területén kihasználni, illetve jelezze, hogy hol van szükség további nemzeti finanszírozásra;
12. nyomatékosan sürgeti a Tanácsot, hogy további késlekedés nélkül hozzon határozatot az Európai Unió Szolidaritási Alapjáról (EUSF) szóló rendeletről irányuló javaslatról, tekintetbe véve, hogy az Európai Parlament már 2006. május 18-án állásfoglalást fogadott el⁽¹⁾; úgy véli, hogy az új szabályozás, amely – más intézkedésekkel együtt – csökkenti a Szolidaritási Alap igénybevételi küszöbét, lehetővé fogja tenni, hogy a természet vagy ember okozta katasztrófákra hatékonyabban, rugalmasabban és rövidebb időn belül reagáljunk; hangsúlyozza, hogy egy ilyen pénzügyi eszköz nagyon fontos, különösen mivel az éghajlatváltozás következtében várhatóan gyakrabban fordulnak elő természeti katasztrófák;
13. felhívja a Bizottságot, hogy vegye fontolóra a pénzügyi adaptációs intézkedések beillesztését a regionális politikákra és a strukturális alapokra vonatkozó következő hosszú távú pénzügyi tervekbe, és javasolja az éghajlatváltozás kezelését célzó innovatív megoldások felkutatására további pénzforrások elkülönítését;
14. emlékeztet arra, hogy az EU kohéziós politikájára vonatkozó stratégiai iránymutatások kifejezetten hangsúlyozzák, hogy erősíteni kell a környezet és a növekedés közötti összhangot; megállapítja, hogy a regionális politikai programok infrastrukturális beruházásokat irányoznak elő a víz, a hulladék és a levegő területén, a biodiverzitással, valamint a területrendezés előmozdításával és a tömegközlekedéssel kapcsolatban; hangsúlyozza, hogy ezek hozzájárulnak az éghajlatváltozással kapcsolatos kötelezettségvállalások teljesítéséhez és a kockázatmegelőző intézkedések előmozdításához a közszolgálati menedzsmentre irányuló olyan innovatív politikákon keresztül, mint például a megelőző monitoring; utal arra is, hogy a Bizottságnak és a tagállamoknak meg kell teremteniük a koordinációt a polgári védelem megszervezése és a vészhelyzeti intézkedési tervek terén; ebben az összefüggésben utal az Egyesült Nemzetek katasztrófacskökkentési programra irányuló nemzetközi stratégiájára;
15. hangsúlyozza, hogy a tagállamoknak a Vidékfejlesztési Alapot a mező- és erdőgazdaság éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodásának támogatására kell használniuk; emlékeztet a talaj szervesanyag-tartalmának a talaj termőképességében és vízmegtartási kapacitásában, valamint a szén-dioxid megkötésében játszott szerepére, és felkéri a Közösséget, hogy fogadjon el és támogasson olyan talajkezelési gyakorlatokat, amelyek révén egész Európában fenntartható a talaj szervesanyag-tartalmának szintje a növekvő hőmérséklet és a csapadékmintázat változásához történő alkalmazkodás egyik hatékony eszközeként; hangsúlyozza, hogy megfelelő válságmegelőző és kockázatkezelő intézkedésekre van szükség úgy közösségi, mint nemzeti és regionális szinten, hiszen a válságok száma növekedni fog a jövőben, különös tekintettel a módszeres földgazdálkodási erőfeszítésekre, amelyek hosszabb vízmegtartási időt és az erdőkből alacsonyabb tűzterhelést biztosítanak; úgy véli, hogy a kockázatkezelést az EU kohéziós politikájának szerves és határozott részévé kell tenni;
16. felszólítja a Bizottságot, hogy tegyen javaslatot egy egész Európát átfogó alkalmazkodási tervezésre és felkészülésre vonatkozó keretre; hangsúlyozza a szubszidiaritás elvének kellő mértékű figyelembe vételének szükségességét az éghajlatváltozás következményeinek konkrét intézkedések révén történő kezelésében, hiszen Európában a régiók és a helyi szervek saját tapasztalataik alapján hatékonyabb politikai válaszokat tudnak adni, hangsúlyozza azonban az uniós szintű hogy szükség van az alkalmazkodási tervek uniós szintű koherenciájára és összehangolására;

(1) HL C 297. E, 2006.12.7., 331. o.

2008. április 10., csütörtök

17. hangsúlyozza a helyi közösségek kulcsszerepét az éghajlatváltozás elleni küzdelemben, ezért fenntartható integrált város-, régió- és vidékfejlesztési stratégiák alkalmazására szólít fel, amelyek teljes mértékben figyelembe veszik a korlátozó és alkalmazkodó céllal született intézkedéseket, és tudományos vizsgálatokra tart igényt annak elemzésére, hogy milyen típusú infrastruktúra a legmegfelelőbb az éghajlatváltozás kezelésére;
18. szorosabb együttműködésre és a bevált gyakorlatok cseréjére szólít fel az európai intézmények, valamint a regionális és helyi hatóságok között, illetve azok körében, akik olyan építési beruházások, közművek és szolgáltatások kialakításában vesznek részt, amelyek célja a szén-dioxid-semleges státusz megszerzése területükön, mint például a távfűtési rendszerek, fejlettebb újrahasznosító szolgáltatások, integrált tömegközlekedés, energia-hatékony és víz-hatékony épületek, nagyobb volumenű alternatívenergia-termelés és -felhasználás, valamint több nyilvános tájékoztatás az energiafogyasztásról;
19. hangsúlyozza, hogy a mezőgazdasági ágazat egyike az éghajlatváltozás által leginkább veszélyeztetett ágazatoknak, amelynek azonban egyben környezeti károkat is felrónak; úgy véli, hogy ebben az ágazatban az alkalmazkodási intézkedéseknek abba az irányba kell hatniuk, hogy mind környezeti, mind pedig gazdasági szempontból csökkentsék az érzékenységet és növeljék a fenntarthatóságot;
20. hangsúlyozza, hogy a mezőgazdasági ágazat fokozatos alkalmazkodását az éghajlatváltozás által támasztott új szükségletekhez a „felülvizsgálat” keretében meg kell vizsgálni;
21. hangsúlyozza, hogy a mezőgazdasági ágazat a fenntarthatóságot fokozó és a víz és egyéb természeti erőforrások használatának és kezelésének új módjait előmozdító jogszabályok alkalmazásával alkalmazkodhat az éghajlatváltozáshoz és enyhítheti annak hatásait;
22. hangsúlyozza annak jelentőségét, hogy a tagállamok és a Bizottság azonosítsa azt a közlekedési infrastruktúrát, amelyet az éghajlatváltozás a leginkább érint, és ahol további erőfeszítésekre és beruházásokra van szükség a folyamatos és biztonságos működés érdekében;
23. gratulál a Baliban tartott MOP 3 jelentős eredményeihez az Alkalmazkodási Alap operacionalizálását illetően, amely konkrét alkalmazkodási projekteket kapcsol össze finanszírozási eszközökkel a Kiotói Jegyzőkönyvet aláíró fejlődő országokban indított Tiszta Fejlesztési Mechanizmus (CDM) projektekre alkalmazott adókból származó alapokon keresztül; hangsúlyozza, hogy ezt az áttörő jelentőségű döntést, amelynek értelmében az adományozóktól függetlenül finanszírozzák az alkalmazkodást a fejlődő országokban, a Bali Cselekvési Terv elfogadása előtt hozták meg;
24. hangsúlyozza, hogy a környezeti hatásvizsgálat részeként biztosítani kell, hogy az összeegyeztethetetlen infrastruktúrákkal kapcsolatos beruházások megakadályozása érdekében valamennyi építési engedély és városrendezési terv vegye figyelembe a különböző alkalmazkodási forgatókönyveket; rámutat arra, hogy számos esetben megfelelőbb lenne, ha nem fejlesztenék az érzékeny területeket, illetve a már fejlett területeken törekednének az eredeti természetes állapot visszaállítására ahelyett, hogy a káros éghajlati hatásokra való felkészülés érdekében védelmet építenének ki;
25. feltétlenül szükségesnek tartja az együttműködést Európa szegényebb részei és a fejlődő világ támogatása érdekében, úgy ítélve meg, hogy valószínűleg ezeket a térségeket sújtja majd leginkább az éghajlatváltozás, de legalább legyenek képesek kezelni annak következményeit; sajnálja, hogy a zöld könyv nem foglalkozik kellő mélységben az alkalmazkodás terén az EU és a fejlődő országok között folytatandó együttműködéssel; hangsúlyozza különösen a technológiatranszfer és a kapacitásépítés szükségességét; ebben az összefüggésben üdvözli a Bizottság kezdeményezését, amely elindítja a Globális Éghajlatváltozási Szövetséget, azonban hangsúlyozza, hogy ez a kezdeményezés jelenleg nagyon alulfinanszírozott;
26. elismeri, hogy a fejlesztési célok és az éghajlatváltozással kapcsolatos korlátozás és alkalmazkodás között okozati összefüggés van; hangsúlyozza, hogy az éghajlatváltozás kérdését általánosan érvényesíteni kell az EU valamennyi fejlesztési együttműködésében, beleértve a már létező partnerségi programokat, mint például az Euromed-párbeszéd és az EU–Afrika energiaügyi partnerség; hangsúlyozza a fejlődő országokkal fenntartott partnerségek kiemelkedő jelentőségét is, amelyek az elsivatagosodás elkerülésére irányuló erőfeszítések fokozását tűzik ki célul, mind hatásmérséklő, mind pedig alkalmazkodási előnyöket kínálva;
27. felszólít jelentős és kiszámítható pénzügyi eszközök EU politikák keretében történő létrehozására, mint pl. a Kibocsátáskereskedelmi Rendszer, annak érdekében, hogy a fejlődő országok segítséget kaphassanak az éghajlatváltozás hatásaihoz történő alkalmazkodáshoz, valamint, hogy a tagállamok számára biztosítottak legyenek az alkalmazkodási politikák alapjai;

2008. április 10., csütörtök

28. rámutat, hogy az éghajlatváltozás felgyorsíthatja a természetes erőforrásokhoz való hozzáférés csökkenését; felkéri a Bizottságot, hogy az élelmiszer- és energiaellátás biztonságának garantálása során vizsgáljon meg további intézkedéseket az új kihívásokhoz való alkalmazkodás céljából;

29. felhívja a Bizottságot, hogy vizsgálja meg európai szinten és nemzetközi összefüggésben, hogy hogyan lehet az éghajlatváltozásra adott válaszként szükséges alkalmazkodást elősegítő intézkedéseket beépíteni a fejlesztési tervekbe és a költségvetési tárgyalásokba; felhívja a Bizottságot, hogy vizsgálja meg, miként lehet átültetni ezeket az intézkedéseket az ágazati politikákba az állami és magánberuházások és támogatások irányítása érdekében; hangsúlyozza, hogy ennek ki kell terjednie a tudomány, az ismeretterjesztés, a tájékoztatás, az együttműködés és az ellenőrzés területére, rendszeresen ellenőrizve, hogy szükség van-e további támogatásra, és visszajelzést adva az európai jogalkotónak;

30. hangsúlyozza annak fontosságát, hogy a „vízszükséglet kezelésén” keresztül racionálisabban használják fel a vízforrásokat, mivel a víz szűkös erőforrássá válik; felszólítja a Bizottságot és a tagállamokat, hogy fogadjanak el integratív intézkedéseket a víz rendelkezésre állásának, hozzáférhetőségének, felhasználásának és megőrzésének biztosítása érdekében, és támogassák az innovatív technológiákat és gyakorlatokat, köztük az olyan kísérleti projekteket, amely segítséget nyújtanak az aszálykárok és az árvízi kockázatok csökkentésében; ebben az összefüggésben elismeri az ökoszisztéma megközelítés fontosságát a talajerózió, az áradások, az elsivatagosodás, a tengerszint-emelkedés és az invazív idegen fajok hatásainak megelőzésében és semlegesítésében, valamint az erdőtüzekkel szembeni ellenálló képesség fokozásában;

31. elismeri, hogy az éghajlatváltozás hozzájárul a globális betegségteherhez és a korai elhalálozásokhoz azáltal, hogy különösen a népesség legveszélyeztetettebb csoportjait érinti; felkéri a tagállamokat, hogy mérleeljék olyan intézkedések bevezetését, amelyek az egészségügyi rendszer kapacitásainak erősítésére irányulnak, hogy az alkalmazkodni tudjon az éghajlatváltozás hátrányos hatásaihoz; felkéri a Bizottságot, hogy hozzon létre egy egész EU-ra kiterjedő rendszert az éghajlatváltozás egészségügyi hatásainak nyomon követésére és felügyeletére; felszólítja a Bizottságot annak biztosítására, hogy az éghajlatváltozás emberi egészséget veszélyeztető hatásai az EU alkalmazkodási és hatáscsökkentési politikájának középpontjában álljanak;

32. hangsúlyozza, hogy differenciált éghajlati és fejlesztési megközelítésre van szükség azon térségek és régiók tekintetében, amelyek különösen veszélyeztetettek az éghajlatváltozással szemben, mint amilyenek a hegyvidéki és part menti térségek, a szigetek, vagy például az EU hét legkülső régiója, amelyek topográfiai jellemzőik és strukturális hátrányaik miatt különösen függenek a természeti mozgásoktól; ebben az összefüggésben felkéri a Bizottságot, hogy bővítsse ki a legveszélyeztetettebb területek listáját, és működjön együtt a létező regionális kezdeményezésekkel, mint amilyen az Alpok Egyezmény és a Kárpátok Egyezmény, azzal a céllal, hogy a lehető legjobban felhasználja az e kezdeményezések során szerzett ismereteket;

33. felszólítja a Bizottságot, hogy vegye figyelembe azt a központi szerepet, amelyet az egészséges ökoszisztémák tölthetnek be az alkalmazkodási politikában; rámutat arra, hogy a jelenlegi uniós jogszabályok (azaz a madarakról szóló irányelv⁽¹⁾ a természetes élőhelyekről szóló irányelv⁽²⁾, a Natura 2000, és a víz keretirányelv⁽³⁾) elősegíthetik e kérdés kezelését Európában; felszólítja a Bizottságot és a tagállamokat, hogy kezeljék a legfontosabb prioritásként e politika végrehajtását az éghajlatváltozáshoz való gyors és hatékony alkalmazkodás biztosítása érdekében;

34. üdvözlöi a Bizottság kezdeményezését, egy éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodással foglalkozó európai tanácsadó csoport létrehozására, és hangsúlyozza a szakértői csoport szükségességét, hogy lehetőséget biztosítsanak az uniós szintű koherens, ágazatok közötti stratégiák megvalósításához, valamint a politikai keretek megerősítéséhez, amelyek befektetés-ösztönző hatásúak lehetnek az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodással és hatásainak mérséklésével kapcsolatos tevékenységek terén;

35. utasítja elnökét, hogy továbbítsa ezt az állásfoglalást a Bizottságnak, mint a Parlament hozzájárulását a zöld könyvről szóló, a Bizottság által kezdeményezett, az érdekeltekkel folytatott konzultációs folyamathoz.

(1) A Tanács 1979. április 2-i 79/409/EGK irányelve a vadon élő madarak védelméről (HL L 103., 1979.4.25., 1. o.). A legutóbb a 2006/105/EK irányelvvel (HL L 363., 2006.12.20., 368. o.) módosított irányelv.

(2) A Tanács 1992. május 21-i 92/43/EGK irányelve a természetes élőhelyek, valamint a vadon élő állatok és növények védelméről (HL L 206., 1992.7.22., 7. o.). A legutóbb a 2006/105/EK irányelvvel módosított irányelv.

(3) Az Európai Parlament és a Tanács 2000. október 23-i 2000/60/EK irányelve a vízpolitika terén a közösségi fellépés kereteinek meghatározásáról (HL L 327., 2000.12.22., 1. o.). A legutóbb a 2008/32/EK irányelvvel (HL L 81., 2008.3.20., 60. o.) módosított irányelv.